



III. évfolyam, 3. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1912. március.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

## Kár haszonnal jár! Ro. m. 8. 28.

Kit Isten a csillagok fölé akar emelni, azt előbb lefelé vezeti. Az Isten gyakran valamit elvesz tőlünk, hogy azután mást adhasson, valami jobbat a kevésbé jóért, menyeyi kincset a földi javakért.

M.-ék meglehetősen jó viszonyok közt éltek; a férfi hivatalnok volt, nem valami magas, de kielégítő biztos havi fizetéssel, az asszony jól gazdálkodott, és így tellett a jövedelmükből. Békés és egyetértő, tisztességes és becsületes családi életet éltek. Isten őket és két virgonc fiacskájukat jó egészséggel is megáldotta. Szóval a világ azt mondta róluk, hogy „jól megy a dolguk.”

Egy istenfélő nyugalmazott őrmester ismerősük hívására 1899. év telén H. helységben egyik evangélikus gyülekezetbe is ellátogattak. Mindketten felelmélődték, de igazi megtéréshez nem jutott egyikük sem. Ezen állapotban gyakran ellátogattak a mi isteni tiszteletünkbe is a nélkül, hogy valami haladást észlelhettünk volna rajtuk.

Egy év múlva megáldotta őket az Isten egy kedves kis fiúcskával, mindketten nagy szeretettel és örömmel voltak eltelve iránta. Hirtelen megbetegedett a gyermek és azután elhunyt. Midőn egy délelőtti látogatásból hazaérkeztem, a legnagyobb megdöbbenéssel értesültem róla. Most már az Isten feladatam, hogy ezen kedves házaspárt felkeressem és vigasztaljam. Igen elfogódott voltam. Nem tudtam, hogy miként kezdjem a vigasztalást, nem találtam szavakat. Remegve és imádkozva léptem a házba, az emeleten becsengettem azon hiszemben, hogy kedves barátai-

mat kétségbeesve fogom találni, s talán ügyetlen leszek vigasztalásukban.

Kinyílik az ajtó, — az atya egész nyugodtan nyitja s mielőbb szóhoz jutottam volna, a következőkkel fogadott: „Kedves... testvér, ami kis Károlykánk meghalt, de megtaláltam a Megváltót!” Mintha most is látnám a félig nyitott előszobaajtó küszöbén állni ezt a kedves férfiút és hallanám e szavakat. Kellemes meglepetés volt az reám nézve. Úgy éreztem magamat, mintha megszabadultam volna az elfogódottságból. Megkezdtem a beszélgetést, részvételem fejeztem ki, de nem találtam szükségesnek a sok vigasztalást, hanem inkább örömet fejeztem ki, hogy kedvencük halála őket Jézushoz vezette. Ők elmondták nekem, hogy gyermekük betegsége alkalmával azon meggyőződéshez jutottak, hogy valami hiányzik nekik, nyilván az, hogy teljesen az Úrhoz térjenek. Egész tisztában voltak vele, hogy Isten őket így vezette a helyes útra. Mindhárman letérdeltek az asztalnál és tiszta szívből hálát adtunk az Urnak kiváló kegyességeért.

Ugyanaznap eltemettem a gyermeket. Este pedig a szomszéd községben tartott isteni tiszteleten ők is jelen voltak, áhitattal imádkoztak és elrészkenyűlve adtak hálát a Mindenhatónak. Együtt mentünk haza. Gyászolóok voltak ugyan, de kimondhatlan boldognak érezték magukat, hogy megtalálták az Üdvözítőt.

Sokat, nagyon sokat, mindent nyertek, de csak akkor, miután az Úr elvette szeretett, drága kedvencüket.

Igy gyelekszik gyakran az Isten.

Alfried Gábor.

## Isten cselekedetei a misszióban.

Dr. Lürig Emil missziói előadása.

(Folytatás.)

Egy ember feküdt az ágyban, csupa bőr és csont; térdét felhúzta állaig és nyitott mellén meglátszott a vastak piszok. A beteget nagy fájdalomuk gyötörték. Első pillanatra nem tudtam, mit csináljak; miután leküzdöttem iszonyatomat, lehajoltam a beteg fölé és láttam, amint keble még piheg, de egyébként mozdulatlan volt és azt hittem, eszméletlen. Amint egy ideig figyelem, a terem lassan megtelik. Az emberek csak félve húzódnak közelebb, mert a kínaiak félnek a haldoklók szellemétől. Azt mondják: ha elszáll az ember lelke, nem egyedül száll tova, hanem igyekszik magával vinni valakit, aki éppen közel van. Egészen rendes szokás, hogy ha az atya haldoklik, hozzátartozói őt kiviszik az utcára, hogy a lélek, ha elszáll, senkit magával ne vigyen. Az emberek azért néhány lépésnyire távol állottak az ágytól és lesték, hogy mit csinál majd a misszionárius? A beteg inkább holt volt, mint eleven. Azt mondtam: „Térdeljünk te és imádkozunk!” De senki térdre nem bocsátkozott rajtam és két kínai szolgálmon kívül; azután imádkoztam s be kell vallanom, nem imádkoztam hittel, mert nem volt előttem éppen egy ige sem, melyet alkalmazhattam volna. Csak azért fohászkoztam, hogy az Úr muassa meg nekem az ő akaratát és adjon bölcseséget, hogy ha nem is a betegnek, legalább a körülállókak áldására legyenek.

Könyörgésem alatt csodálatos látománymom támadt. Nem vagyok álmodozó, de úgy éreztem, hogy e látománynak megvan a jelentősége. Ezelőtt három hónappal barátom, egy missziói orvos, Singaporéból visszautazott Amerikába és gyógyszerétárat nálam hagyta. Előbb vonakodtam azt átvenni, mert amúgy is túl voltam terhelve munkával, de utóljára engedtem a rábeszélésének, hogy a gyógyszereket őrizetbe vegyem és szükség esetén felhasználjam. Borneóban már volt alkalmam a szereket némileg kipróbálni, de most nem volt reá kedvem. Egy szolga hozta a gyógyszertárt és én házam lépcsőzete alá egy ládába zártam, hogy hivatlan kéz hozzá ne érjen s esetleg baj ne legyen. Csak olyan felületesen vizsgáltam meg e szereket, de amint most térden álltam, úgy látszott előttem, hogy egy kéz kiragad belőle egy kis üveget és szemeim elé tartja. Nem tudtam e gondolattól szabadulni. Nem tudtam mi baja a betegnek, meg sem kérdezhettem tőle, mert eszméletlen volt. Vajjon merjem-e neki az orvosságot adni? Úgy fogadtam „áma” bizonyos kis üvegre való megemlékezést, mint az Isten újja! és elhatároztam, hogy ezt az

orvosságot igenis alkalmazom. Két embert magammal vittem, hogy az orvosságot elhozzák. Beszélgettünk útközben a beteg felől és így megtudtam az ő történetét.

Fiatal ember és néhány hónappal ezelőtt érkezett Singaporéba, ahol azonban nem bírta a klimát és betegé lett. Pénzért sokféle gyógyszert vásárolt össze, de mert állapota nem javult, barátai lemondtak minden reményről. Barátja, ki engem kísért, azt mondta: „nyolc nap óta a beteg sem nem evett, sem bármiféle gyógyszert nem vett magához.”

Otthon megérkezve, elővettem az üveget, rendeltem belőle bizonyos adagot és meghagytam barátjának: holnap reggel adj neki belőle, de csak ha magától felébred, fel ne keltsd semmi esetre! A következő nap péntek volt, ekkor dolgom volt a malayokkal, azután mohammedánokkal, annyira, hogy későn este érkeztem haza. Későn jutott eszembe, hogy fel kellene keresnem a beteg embert, de másnapra halasztottam. De a szombat sem hozott kevesebb munkát és én ekkor sem érkezhettem a szándékolt beteglátogatáshoz. Vasárnap reggel akkor léptem be kápolnánkba, mikor az már egészen megtelt. Amint az éneket eldőlvasom, ijedten veszem észre az első padban beteg emberemet, ugyanazzal a fájdalomtól eltorzult arccal, beesett mellel és összeráncolt bőrrrel. Az egyetlen különbség gyanánt azt vettem észre, hogy mély fekete szemei tágra kinyitlak. Éppen reám szegezte tekintetét. Elénekeltek az éneket és én hangosan imádkoztam. Azután felolvastam az alapigét és szóltam az Élet könyvéről, mely a bárányé. Be kell vallanom, hogy szinte akaratom ellenére folytonosan vonzottak a beteg fekete szemei, még akkor is, ha a másik oldal felé vagy a menyezetre néztem. Azt hiszem, ha nem lett volna előttem a fogalmazvány, egészen kijöttem volna sodromból. Azután előadtam a befejező éneket és mire véget ért, ez ajtóhoz léptem, hogy kimenet a kápolna látogatóival még kezét szorítsak. (Folytatjuk.)

### A berlini imádkozó magyar.

Egy érdemes hazánkfia 1792-ben Berlinen keresztül utazván, egy olyan magyarral is találkozott: ottan a többek között, aki már harminc esztendőktől fogva katonáskodott a porosz udvar zászlója alatt. Midőn tudakozta tőle:

„Ugyan kedves földim, hát nem felejtette el kend a magyar nyelvet oly hosszas idő alatt?”

„Nem, mert mindig magyarul beszélek.”

## A metodizmus történetéből.

### Wesley János élete.

#### 2. Tanulmányidő.

Wesley Jánost élete 11. évében a híres Charterhouse iskolába iratták.

A falusi plébánia magányosságából egyszer csak Londonba, a nagy világvárosba került, néneinek társaságából száz fiú közzé. Jól elő volt készülve e változásra, mert már odahaza kis gyermekkorától megszokta az engedelmeséget, pontosságot, szorgalmat és az ítélőképességet különböző helyzetekben. Sokat is tanult már és társai közül a legjelesebbek egyike volt.

Később is Wesley örömmel és hálával gondolt vissza ezen iskolára, melyben 17. életévéig maradt, bár nem csupa örömteljes emlék fűzte hozzá. A nagyobb fiúk ügylátszik nem voltak nagyon jóviselőttek, mert azt írják róluk, hogy étkezés közben a kisebbek tányérjairól elszedték az ételt. Azt mondja Wesley, hogy tízévestől-tizenégy éves koráig kevés egyébbel lakott jól, mint száraz kenyérral, sőt ebből sem kapott túlságosan sokat, de azt hiszi, e szűkéttség volt az oka, hogy később annyira jó egészségnek örven-dezhetett.

A következő történet azt bizonyítja, hogy Wesley még csak rövid ideje járt az iskolába és máris tanuló társaira nagy befolyással volt. A gyerekek a játszótéren voltak, amikor igen csendes lett a hangulat, ez gyanússá vált az igazgató előtt, aki attól tartott, hogy baj van és sietett a dolog nyitására jutni. Midőn közeledett a fiúkhoz, ott látta őket egy sarokban Wesley János körül tömörülve, aki meséket mondott s figyelmesen hallgatták. Az igazgató szörnyen meglepődött és biztatta a kis Jánost, hogy csak folytassa mennél többször!

Tanulásban jól haladt előre. Sámuel bátyja egyik levélben azt írja az atyának: „János öcsém, arról biztosíthatlak, nem ad okot semmi aggodalomra, folyton mellettem van, igen jó fiu és most héberül tanul oly szaporán mint csak lehet.”

Maga Wesley így ír lelkének ez időszertini állapotáról: „A hat év, melyet abban az iskolában töltöttem, belsőleg éppen nem vitt előre. Kevésbé vallásos voltam mint odahaza. Mégis olvastam azonban a Bibliát s imádkoztam reggel s este. Azonban reménységemet, hogy időközülök, három pontra alapítottam: 1. hogy nem vagyok oly rossz, mint a többi emberek; 2. hogy szeretem a vallást; 3. hogy olvasom a bibliát, templomba járok s imádkozom.”

Már a 17. éves korában, az oxfordi egyetemre iratták és nagy buzgalommal folytatta tanulmányait. Diáktársai jó példát

ugyan nem szolgáltattak neki. Az akkori jelentések szerint legtöbbször lusták voltak, az itálnak, játéknak s korhely életnek hódoltak. Azt mondja a kortársak egyike: „Oxford valóságos pokol a földön. Mily szerencsétlenség egy ifjúnak, ki egyenesen a középiskolából jön, ha idekerül s nincsen mellette, ki vezesse. Egyik tanáromat gyakran láttam részegen!” Szerencsére Wesley volt, aki vezesse. Ugyan egy láthatatlan, de mégis élő és valóságos vezér. Szíve éppenséggben maradt és édes anyja befolyása Oxfordra is kihatott.

Ezen években vetette meg Wesley mély tudásának alapjait, mely őt annyira jellemezte. Már 21 éves korában feltűnt nagy esze, éles előrelátása, klasszikus tudása és férfiasan szilárd jelleme által. Miután elnyerte a magister érdemfokozatát és már szabadon rendelkezhetett idejével, tanulmányait fáradhatlan buzgalommal továbbfolytatta. Jó példát ad diáktársainak. Tekintsük csak meg közelebbről munkatervét ez időből. Az idő beosztásának egyébként is mestere volt. Hetenkint hétfő a görög és római történetírók és költők olvasásáé volt, szerda a logika és ethika tanulmányozásáé, csütörtök a héber és arab nyelv, péntek a metafizikáé és természettané, szombat a retorikáé és poetikáé. Közben egyes órákban, midőn megszakította magányos és szabályszerű tanulmányait, foglalkozott a francia nyelvvel, némi fizikával, olvasott egy sereg új írókat, ezekből kiírva egyes olyan helyeket, melyeket fontosnak talált. Nagy szorgalmának és buzgalmának köszönhető, hogy a latin nyelvben egészen otthonossá vált, azt teljes folyékony tisztasággal írta és beszélte. A görög újszövetséget éppen úgy ismerte, mint az angolt; logikája kitünő volt.

E korban benső állapotáról Wesley úgy nyilatkozott, hogy rendszeresen imádkozott, úgy nyilvánosan, mint kamrácskájában, olvasta a bibliát s más vallásos könyvet, különösen újszövetségi magyarázatokat. „Mégis ebben az időben nem volt tiszta fogalmam belső megszenteltségről, ellenkezőleg, önmagammal meg voltam elégedve, sőt egyik-másik tudatos bűnben éltem. Ha a kicsiny belső fény ellen, mely az enyém volt, vétkeztem is és különösen az évenként háromszor vett úrvacsora után nyugtalanság fogott el, mégis biztam üdvösségemben azért, amit az akkori teológusok tanítottak s bűnbánatnak neveztek.”

Új idők közeledtek azonban Wesley számára. Az Úr elvezérelte az Ige mélyebb megértéséhez és a Krisztusban való isteni kegyelem személyes tapasztalatához.

**Terjesszük a Békeharangot!**  
A békeharangot az igazság Igei hangja  
közzé!

1912. évi 11. szám

## A jó fiú. II. M. 20. 12.

A postahivatalban katona áll kezében utalványt tart és egy ötkoronást. „Ez az első eset“, szólalt meg egy úr, aki mellette várakozott, „hogya katonát látok pénzt küldeni. Rendesen csak kapni szoktak.“ „Szegény özvegy anyám egyedül van otthon és nem igen bír már keresni.“ mondja a katona. „Én a kapitány úrnál szolga vagyok és minden hónapban küldök szegény édes anyámnak öt koronát.“ Az illető úr belenyúlt a zsebébe, kivett egy ötkoronást és ezen szavakkal nyújtotta át a katonának: „Fogadd el ezt fiam, csatold a másik ötkoronához, és ird meg édes anyádnak, hogy az Isten áldását kérem fiára.“ A történet igaz és mi kívánjuk, hogy adjon az Úr sok ilyen szívű fiút, mert hej! hányan van odahaza tehetetlen atya, vagy anyja támasz nélkül.

## Megfagyva. J. 3. 1.

Az északi jegestengeren történt. Egy hazafelé igyekező hajó találkozott egy másik járművel, amelyet zászoló felvonással üdvözöltek, de hiába várták az üdvözlés viszonzását. Majd a beszélő csövel szóltak át, de még erre sem jött válasz. Végre a kapitány néhány matrózzal csónakba szállt és átment a hajóra, megtudakolni a titokzatos mély hallgatás okát. Amikor fölért a földézetre látta, hogy az csak hajóroncs, kutatni kezdtek és csakhamar rábukkantak az egyik kajütben a kapitányra, a hajókönyv fölé volt hajolva, de holtan, az összes legénység is meg volt fagyva. A hajókönyvből aztán megtudták, hogy már évekkel azelőtt érte őket a végzet.

Ilyen megfagyott állapotban, ilyen lelki halálalomban van a legtöbb ember, ifjak és vének, gazdagok és szegények. Ismételten hangzik az isteni hívás, de nem hallják meg, nem viszonozzák. Mert a lelkek hidegek, fagyosak, némák, holtak. Annak az itélete, akinél van az isteni hét lélek és hét csillag, így hangzik: „Az a neved, hogy élsz és halott vagy!“ Ó serkenjete fel és keljete fel a halálból! Krisztus az élet világosságával akar titeket megvilágosítani! Halljátok meg az Úr szívreható hívását! Kövessétek azt! A ti életetekről van szó, a ti koronátokról és örök üdvössétekről. K. M.

## Kérem,

beküldte Ön már a Békeharang előfizetési díját?

## Apróságok.

**A gyermekek szája által.** Egy kis leány súlyos betegen feküdt. Kérésére az apa felolvasta neki a Jelenések Könyve utolsó fejezeteit, melyek az új Jeruzsálem dicsőségéről szólnak.

**Megtette kötelességét.** Az amerikai polgárháború alatt egy bizonyos úr családjával Anglia felé utazott. Útközben meghalt a felesége és két gyermeket hagyott hátra, kiket az atya egy 17 éves négerfiú felügyeletére bízta. Az atya maga kénytelen volt a tengernagyi hajó fedélzetére menni, melynek kíséretében volt a hajó, ahol a gyermekek maradtak. Egyszerre erős vihar kerekedett és utóbbi hajó nagy veszélybe került. Hamar mentőcsónakot küldtek feléje. De a csónak megtelt és még csak vagy a két gyermek, vagy a négerfiú részére maradt hely. Mit tett a négerfiú? Egy percig sem habozott, beemelte a gyermekeket a csónakba és e szavakkal: „Mondják meg uramnak, hogy Caffymegtette a kötelességét!“ elmerült a tenger mélységébe.

## Meghívó

a Keresztyén Könyvesház korl. fel. szövetkezet I. évi közgyűlésére 1912. márczius 23-án délelőtt 11 órakor Budapesten, VII., Erzsébet-körút 48. sz. a. helyiségben.

Tárgysorozat: 1. Igazgatóság és felügyelőbizottság választása. 2. Számadások, mérleg, nyereség és veszteség felosztás. 3. Indítványok.

Budapesten, 1912. március 1.

Melle F. H. Ottó,  
a szöv. igazgatója.

## Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körút 48. I. :  
vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órakor,  
kedden este 8 órakor.

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25. :  
vasárnap este 8 órakor,  
szerdán este 8 órakor.

## Szivesen látjuk!

Kiadó a „Keresztyén könyvesház k. f. szöv.“  
Budapest, VII. ker., Erzsébet-körút 48. szám.

Szerkesztő: Melle F. H. Ottó.